

Komandi partur

Næsti partur um Johonnu kemur um tvær vikur. Í komandi parti verður søgan um ein færoyskan tónleikara og um grein í íslenskum blaði um íslensk-føroysk viðurskipti

pá Toldbodvej var frie og kønne. Lige overfor ejendommen, hvor de boede, lå en stor park med træer og kanaler. Gik man lidt ned mod havnen, kom man til den engelske kirke, St. Albans Church, hvor Johanne en enkelt gang gik til gudstjeneste og mindedes sin tid i England.

Et par enkelte færingar var Johanne kommet til at kende, f.eks. Sigga, der var gift Ostermann. Og så var der Marin Rasmussen, der ernærede sig som kogekone.

På nogle af sine fridage, der nu var fast en gang om ugen, besøgte hun dem. Så måtte hun ofre 10 øre på en sporvogn. Det var meget spændende.

Út at sigla

Allerede midt i maj kom der brev om, at S/S Wien, som fruens mand, kaptajn Peter Brinch førte, skulle anløbe København en dag i nærmeste fremtid.

Det gav anledning til voldsom travlhed. Hele lejligheden skulle gøres hovedrent. Alt børnenes tøj - også sengetøj - skulle vaskes og pakkes ned.

Fru Brinch pakkede sin egen kuffert, men tog ikke alt for meget med, for i Paris kunne man jo købe virkelig smart tøj.

Så kom kaptajnen endelig selv hjem. Han var høj og så noget bestemt ud, men overfor Johanne var han venlig. Han forærede hende endda en æske belgisk chokolade, der skulle være bedre end den danske.

Kaptajnen boede hjemme i den tid, skibet lå i København, al bagagen blev sendt om bord på skibet, men familien skulle først gå om bord lige før afsejlingen.

Efter nogle få dage var den medbragte last losset, ny last var indtaget, og skibet iøvrigt klargjort. Hen på eftermiddagen gik fru og Johanne med børnene ned på Toldboden, hvor en robåd med to matroser ventede på dem. De blev roet over på den anden side af havnene, forbi det store skibsværft. Her var S/S Wien lige ved at være færdig med at indtage bunkerkul, og omkring en time senere klingede maskintelegraf. Skibet lagde langsomt fra kaj. Rejsen mod Antwerpen var begyndt.

SALOMON FÓR TIL AMERIKA

Salomon saman við konuni, Oda, og börnini, Anna og Jacob.

Beiggi Johonnu, Salomon (1882-1964), fór sum nevnt heilt ungur at sigla við enskum trolarum, sum veiddu undir Føroyum. Men seinni fór hann til USA, har hann búsettist á Bostonleiðini og helt áfram sum fiskimaður. Har búsettist seinni Otto Jacobsen, sum var abbasonur beiggja Salomon, Peter Jacob. Teir komu at hava nógv saman. Salomon varð giftur við danskari konu, Odu, sum hann hitti í Hull. Tey áttu tvey børn, Anna og Jacob. Oda doyði eftir eina ferðsluvánlukku í 1938. Anna hevði samband við familjuna í Føroyum til hon doyði seinast í 80-unum.

Salomon hevði alla sína tíð samband við ættina í Føroyum. Hann skrivaði javnan brøv til síni systkin og eisini til teirra børn og abbaðbørn.

Í dag er tíverri eingin, sum kann siga nágreiniliga frá um lívið hjá Salomon.

Umrøddu brøv, sum hann sendi heim, høvdu í dag verið áhugaverd, men bert fá av teimum eru varðveitt.

Valdemar hjá Tummasi, beiggja Salomon, hevur tó bjargað tveimum av brøvunum, sum eru skrivað á góðum donskum máli. Í einum brævi frá 1929 sigur hann seg ynskja eftir, at hann kundi komið heim at ferðast, men her skuldi bara so nógvir pengar til. Hann kundi ynskt at sæð sína gomlu mammu einaferð enn, men tað náddi hann ikki. Í brævinum greiðir hann frá, at kona hansara hevði verið í Danmark, men tá var hon sjúk. Salomon skivar, at hann framvegis er við fiskiskipi, men nú var hann í fleiri ár verið í maskinrúminum. Tað man hava verið eitt hampiliga stórt skip, tí maskinan var 180 hk, og tað man

hava verið rættiliga nógv tá í tíðini.

Oda var góð omma

Nøkur ár seinni skivar hann aftur, og brævið er skrivað "Til søs ombord Atlantic". Her sigur hann frá ólukkuni, tá konan Oda doyði av eini sporvagnsvánlukku eftir at hava ligið á sjúkrahúsi í fleiri vikur. Hann saknaði hana nógv, men dóttirin Anna hevði mann og børn, og sonurin Jacob hevur eisini konu og son, hetta var honum ein stórur uggi.

Salomon skivar:

..der gik aldrig en Dag at Oda ikke saa hende (dóttirina Onnu), endskønt det var nok saa lang Vej at køre med Sporvognen, og Annas Børn næsten tilbad hende. Det var sjældent hun kom der, uden at hun havde noget med til dem. Det var hendes største glæde at tage en af dem i byen og købe nyt Tøj til dem. Saa snart hun saa, at deres begyndte at blive lidt slidt plejede hun at sige til mig, om jeg ikke troede, at hun kunde købe lidt tøj til dem, og naturligvis sagde jeg, at hun gerne maatte.

Ja, hun laa i seks Uger og to Dage paa Hospitalet, og Gud ved hvor meget hun led, men hun beklagede sig aldrig. Doktorerne og Sygeplejerskerne sagde, at de aldrig havde set saa taalmodig en Patient som hende. Da hun henvendte sig, var der ikke en af dem, som havde passet hende, som havde tørre Øjne. Saa du kan tænke dig, at ved begravelsen var der en hel vogn fuld af Blomster.

Var gudrøkin

Salomon var sera gudrøkin, sum tað eisini sæst í restini av brævinum, har hann m.a. sigur:

Ja, det var haardt at se, at det

kunde være for det bedste. Men dog maa vi være sikker paa, at alt hvad der sker er for vort bedste, naar vi kun giver Gud Haanden og lader ham lede os. Vi siger som Jesus: "Ske ikke min men din vilje", og ikke spørge hvorfor. Han har sagt: "Mine veje er ikke eders Veje, og mine Tanker er ikke Eders Tanker."

Fittur langabbi

Salomon livdi síni seinastu ár á einum heimi fyri eldri sjómenn,

í eina íbúð í húsunum hjá Pa. Anna og Henry áttu tríggar synir, Sonny, Bobby og Arthur. Teir kendi eg ikki veruliga, tí teir vóru so nógv eldri enn eg. Anna og Henry fluttu til Florida. Henry doyði, og Anna giftist aftur. Synir Onnu giftust og fingi børn.

Pa plagdi onkuntíð at búgva hjá okkum um sumrar. Eg minnst hann arbeiða uttanfyri. Hann sagaði greinar av trønum, so vit ikki kundu klatra í teimum. Eg minnst hann sum ein fittan

Salomon var fiskimaður í Boston. Hetta er fiskivinnuhavn har á leiðini.

Sailors Snug Home á Long Island í New York. Tá ið hann doyði, bar Otto umsorgan fyri, at Salomon varð grivin í sínum heimliga umhvørvi á Boston leiðini.

Brendu Kindred, dóttir Otto Jacobsen, gav hesa lýsing av langabbabeiggjanum Salomon, soleiðis sum hon minnst hann:

Eg skal greiða frá tí, sum eg minnst um Salomon frá tí, eg var sera ung. Vit øll kallaðu hann Pa. Tað eg minnst búði hann á umrødda ellisheimi í New York. Men hann kom higar á sumri, vanliga saman við dóttir síni Onnu. Maður hennara kallaðist Henry Jensen. Tá vit komu higar á fyrsta sinni, fluttu vit, foreldur og børn, inn

gamlan mann. Hann lærði okkum at telja til 10 á sponskum. Tað var og er enn ein teknirøð sum kallaðist Brenda Starr, og hann kallaði meg altíð Brenda Starr! Hetta hugsi eg framvegis um, tá eg síggja teknirøðina í bløðunum. Hann skrivaði altíð brøv. Hann sendi eisini okkum brøv, og tá føðingardagur var, sendi hann eitt føðingardagkort við 2 dollarum í. Hetta munnu börnini í hansara ætt í Føroyum eisini hava fingið.

Sum ofta er hava næstu ættarliðini ikki nakran serligan áhuga fyri upprunan hjá foreldrunum. Hetta er eisini galdandi hjá Salomon, og tað er í dag einki samband við ættina.

Her búði Salomon síni seinastu ár